

желтъли. А листата осланени капятъ, капятъ непрестанно.

Леля Есенъ го поканва въ кжщи край огнище топло—да отдъхне отъ пжтъ дългъ, да постопли кости морни.

— Дѣдо Еньо, време ли е?— пита леля Есенъ госта. — хубаво е, че ни идвашъ времето си да измѣримъ.

Дѣдо Еню я погледва:

— Де сж твоитѣ юнаци?

— Чакамъ ги да ми разправятъ кой какво е попривършилъ!

— Не ще да сж мързеливи. Видѣхъ всичко изорано. Негде никнало, скълнило. А на плоднитѣ дървета листитѣ имъ въ купъ събрани. Дънеритѣ варосани. Нито зайци ще ги гризятъ, нито студъ ще ги измрази.

— Тѣй е, тѣй е, дѣдо Еньо. Грижатъ ми се синоветѣ...

Докато се наприказватъ — ей ги тримата мжжаги. Най-напредъ

Септемврий крачи. Редомъ съ него златъ Октомврий. А задъ тѣхъ е и Ноемврий. Три левента юначаги, вакли, хубави мжжаги! Щомъ стигнаха, цѣлунаха тѣ на майка си ржката. И на госта благи думи както му е редъ казаха.

Гледа дѣдо Еню съ радостъ, какъ чеда зачитатъ майка — и разведри се лице му, па имъ топли думи дума:

— Богъ не ще да ви забрави и труда ви ще закриля. Дето има трудъ и почитъ, всѣка работа успѣва.

Тримата се поклониха, взеха сбогомъ и тръгнаха работа си да довършатъ. Че когато зама дойде, нивитѣ да сж готови.

*

